

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

Κωνσταντίνος Φ. Σκόκος

Υπό εχεμύθειαν

Κοινωνικαί σελίδες

Εβδομάς, Αθήνα

1. τμ. 7, περ. Β', τχ. 28 (14 Ιουλίου 1890), σ. 2-4

2. τμ. 7, περ. Β', τχ. 29 (21 Ιουλίου 1890), σ. 2-4

1. ΥΠΟ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ!!

(κοινωνικαί σελίδες)

[ΣΗΜ. — Αί σελίδες αὐταί ἤμπορουν ἀξιόλογα νὰ διασκευασθῶσιν εἰς πλήρη

ΚΩΜΩΔΙΑΝ

μὲ ΣΚΗΝΑΣ ὅσας θέλετε καὶ ὅπου τὰς θέλετε καὶ μὲ ΠΡΟΣΩΠΑ τὰ 9/10 τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἑβδομάδος.]

Ἀντὶ προλόγου.

Δὲν θ' ἀρνηθῆτε βέβαια ὅτι εἰς τὸ βᾶθος τῆς συνειδήσεώς σας ἢ τοῦ χρηματοκιβωτίου σας—ἐκτὸς ἂν σᾶς λείπουν ἀμφότερα—κατασταλάζουν καὶ πρέπει νὰ κατασταλάζουιν ἐνίοτε μερικὰ πράγματα ἀόρατα, ἀφανῆ, μυστηριώδη, διὰ τὰ ὅποια σφραγίζετε ἐρμητικῶς τὰ χεῖλη, καὶ τὰ ὅποια μόλις τολμᾶτε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ ἑαυτοῦ σας, ἐκ φόβου μὴ σᾶς προδώσῃ τὸ ἔτερόν σας ἥμισυ.

ὑποθέσατε ὅτι ἔχετε ἐν μυστικὸν οἰονδήποτε, τρυφερόν ἢ γελοῖον, ὠραῖον ἢ σκανδαλώδες, προσφιλὲς ἢ ἀπαίσιον—ἀδιάφορον. Αὐτὸ εἶνε ἰδικὸς σας λογαριασμός. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὸ μυστικὸν σας αὐτὸ ἐξαρτῶνται χίλια δύο πράγματα—ἡ ἡσυχία σας, ἡ ὑπόληψίς σας, ὁ ἄρτος σας, ἡ ὀμαλὴ λειτουργία τοῦ στομάχου σας, οἱ ρεμβασμοὶ τῆς ἐρωμένης σας, ἡ γαλήνη τοῦ οἴκου καὶ τοῦ μετώπου σας· ἡ προῖξ λ. χ., ἀντὶ τῆς ὁποίας σκέπτεσθε νὰ πωληθῆτε· κανὲν οἰκόπεδον ἴσως τοῦ δημοσίου, ὅπερ διανοεῖσθε νὰ καταπιητε· ὁ γαμβρὸς ἐκείνος πιθανόν, ὃν πολιορκεῖτε διὰ τὴν κόρην σας· τὸ κτήμα τοῦ γείτονος, ὅπερ σχεδιάζετε νὰ κατάβροχθίσετε, ἐν γένει δὲ χίλια δύο ἀπροσδιόριστα σχέδια, ὄνειρα, συνδυασμοὶ, σκέψεις, ἐνέργειαι, συμφέροντα, κλπ.

Καὶ ὁμως, ἐνῶ ἀφ' ἐσπέρας κοιμᾶσθε ἡσυχος μὲ τὰς κλείδας ὄλων αὐτῶν τῶν ἀποκρύφων κειμηλίων ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν σας καὶ μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι εἰσθε ὁ ἀποκλειστικὸς αὐτῶν κάτοχος, αἰφνης ἐγείρεσθε τὴν πρωῖαν, ὡσεὶ ἀπὸ τρομεροῦ ἐφιάλτου, καὶ ἀνακαλύπτετε καὶ ἄλλους αὐτοκλήτους συνιδιοκτητάς, τὸν ὑπηρετὴν σας, τὸν συνάδελφόν σας, τὸν φίλον σας, τὸν ἐχθρόν σας, τὸν γείτονα, τὸν διαβάτην, τὸν ἄλφα, τὸν δεῖνα, τὸν ἀδελφόν, ὄλον τὸν κόσμον.

Δὲν τὸ πιστεύετε;

Τότε ἄς ὁμιλήσῃ ὁ φίλος μου κ. Περδίκης, ὃν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω εὐθύς ἀμέσως.

***

Ὁ κ. Περδίκης, σᾶς βεβαιῶ, εἶνε φρόνιμος καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος. Συνειθίζει νὰ μὴ ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀναμιγνύη τοὺς ἄλλους εἰς τὰς ἰδικὰς του. Ἦμπορεῖτε νὰ τοῦ ἀποσπάσητε τοὺς ὀδόντας μᾶλλον ἢ τὸ μυστικόν του. Καὶ μολονότι ἡ ἀξιότιμος κυρία Περδίκη πρεσβεύει ὄλως ἀντιθέτους ἀρχὰς ἐπὶ τὸ κοσμοπολιτικώτερον, ἀξιοῦσα ὅτι ἴσα ἴσα αἱ ξένα ὑποθέσεις καὶ τὰ ξένα μυστικὰ πρέπει νὰ τῇ ἀνήκωσι πλείοτερον ἢ ὅσον οἱ δάνειοι πλόκαμοι τῆς κεφαλῆς της καὶ τὰ στιλπνὰ ῥόδα τῶν παρειῶν της· ἐν τούτοις ὁ κ. Περδίκης κατὰ τῶν κοινωνιστικῶν αὐτῶν δογμάτων τοῦ τρυφεροῦ τοῦ ἡμίσεως ἀντιτάσσει πάντοτε ἄρνησιν καὶ κωλυσιεργίαν βουλευμιῶντος ἀντιπολιτευομένου.

***

Καὶ ὁμως τὸ ἐσπέρας ἐκείνο ὁ κ. Περδίκης ἐπιστρέφει οἰκαδε φαῖδρός, εὐθιμος, προσηνὴς παρὰ τὸ σῆθηες. Εἰς τὸ βλέμμα του, εἰς τὴν φωνὴν του, εἰς τὸ βᾶδισμά του, εἰς τοὺς τρόπους του, ἔχει τι τὸ ἰδιάζον ἀπόψε. Νομίζεις ὅτι φέρει ἐλαφρότερον τὸ βᾶρος τῆς περιφεροῦς γαστέρος του καὶ τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν του, διότι ἔχει τὴν ἔκφρασιν ἀνθρώπου κερδίσαντος πρὸ ὀλίγων στιγμῶν τοῦλάχιστον τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ λαχείου.

Φαντασθῆτε· μόλις εἰσέλθῃ, θωπεύει τὸ ὑλακτοῦν κυνᾶριον τοῦ οἴκου, ἀντὶ νὰ τὸ ἐκσφενδονίσῃ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς κλίμακος, δέχεται μετ' ἀσυνήθους εὐχαριστήσεως τὰς προστριβὰς τοῦ τριετοῦς Νίκου ἀναρριχωμένου ἐπὶ τῶν γονάτων του· ἀκροᾶται μειδιῶν τὰς χαριτωμένας ἀνοησίας τῆς μικρᾶς του Νίτσας· φιλεῖ τὴν πρωτότοκον κόρην του τὴν Θάλειαν· τρώγει μὲ ὄρεξιν εὐρίσκει τὸ φαγητόν τῆς Μαρούλας περιφρονῶν ἀπόψε καὶ τὰς εὐφυολογίας τῆς κ. Περδίκη χαρισιστάτας· ἐν γένει δὲ φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπὸ ὅλα ἐν γένει τὰ τοῦ οἴκου, ζῶα καὶ πράγματα, φαγητὰ, κυνᾶρια, ὑπηρετάς, τέκνα, σύζυγον καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του ἀκόμη.

— Περὶ ἑρῶν! συμπεραίνει καθ' ἑαυτὴν ἡ κ. Περδίκη, τί νὰ σημαίνει ἄρα γε αὐτὴ ἡ ξαστεριά ἀπόψε; αὐτὰ ὅλα εἶνε ὑποπτα... ὦ! βεβαιότατα... κατὶ τρέχει καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀνακαλύψω!...

Κατὶ τρέχει!

Ἐννοεῖτε δηλαδὴ καλῶς ὅτι ἡ κ. Περ-

δίκη ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρπασε τὰς κλείδας τοῦ μυστικοῦ του!

***

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ κ. Περδίκης ἀφοῦ ἔφαγε μὲ ἔκτακτον ὄρεξιν, ἀπέμαξε τὰ χεῖλη, ἠναψε σιγάρον, ἠγέρθη καὶ, ἀποσπῶμενος τῶν τελευταίων τυραννικῶν θωπειῶν τῆς Νίτσας καὶ τοῦ Νίκου, διηυθύνθη εἰς τὸ γραφεῖόν του, φαῖδρός πάντοτε καὶ εὐχαρῖς.

Ἡ κ. Περδίκη δὲν ἔχασε καιρόν. Ἐδραμὲν ἀσθμαίνουσα κατόπιν του.

— Περδίκη μου νὰ με θάψῃς! Πές μου, τί τρέχει; Αἱ; συμβαίνει τίποτε; Γιατί δὲν μοῦ τὸ λές κ' ἐμένα;

Ὁ κ. Περδίκης, συνεστάλη αὐτομάτως ὡσεὶ ἐξαφνισθεὶς, ὡσεὶ ἐμπροσθὸν εἰς ἀπρόοπτον ἔνεδραν νυκτοκλέπτου. Καὶ διενόηθη ν' ἀμυνθῆ μέχρι τέλους—δηλαδὴ νὰ σιωπήσῃ.

— Τί νὰ τρέχῃ, Χριστιανῆ; τίποτε ἀπολύτως!... πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα!

— Ἐλα, ἔλα τώρα· ἀφῆσέ τα αὐτὰ· ἐγώ, ξέρεις καλὰ, διαβάξω μέσα 'ς τὴ ψυχὴ σου...

— Μὰ τί πράγμα, βρε γυναῖκα, 'ς τὸ Θεό σου...

— Νά, αὐτὸ τὸ κρυφὸ ποῦ ἔχεις... πῶς νὰ σ' τὸ πῶ... αὐτὸ τὸ ὠραῖον μυστικὸν ποῦ μοῦ κρύβεις...

Ὁ κ. Περδίκης ἠμύνετο ὀλονέν. Ἄλλ' ἐκείνη μετεχειρίσθη ὅλα τὰ ὄπλα—ἰκεσίας, δάκρυα, θωπεῖας, περιπτύξεις, φιλήματα, ὅ,τι εἶχε πρόχειρον τέλος πάντων πρὸς ἐκπόρθησιν τοῦ μυστικοῦ του, τὸ ὅποῖον—ἀφοῦ δὴ ἡ κ. Περδίκη τὸ ἐμάντευσε—σημαίνει ὅτι θὰ ἐκρύπτετο ἐξάπαντος ὑπὸ τὰ περίεργα φαινόμενα τῆς ἐσπέρας ἐκείνης...

ΣΚΗΝΗ Α'.

[Ὁ κ. Περδίκης, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι περίπεσον εἰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ—ἦγον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του, ἐταλαντεύθη ἐπὶ μικρόν, συνέσπασε τὰς ὄφρυς, ἐβῆξε τρίς ἢ τετράκις, ἀφῆκε νὰ ἐκφύγῃ εἰς ἀπαραίτητος στεναγμοὺς ἐκ τῶν χειλέων του καὶ ἀπεφάσισε νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν ἐχεμύθειαν τῆς κ. Περδίκη· ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ δωματίου. Ἐσυρεν αὐτὴν εἰς τὸ βᾶθος καὶ διὰ σιγῆς καὶ μυστηριώδους φωνῆς, κύψας εἰς τὸ χαῖνον οὖς της, ἤρξατο νὰ τῇ ψιθυρίζῃ.....]

— Θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ κατὶ τι... ἀλλὰ κύτταξε καλὰ... ὑπὸ αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν!... μὲ ἐννοεῖς;.. θὰ τὸ θάψῃς μέσα σου!..

— Μὰ λόγος τώρα εἶνε αὐτός! ἀμφιβάλλεις;

— Ἄκουσε· διανοοῦμαι ἐν σχέδιον, τὸ ὅποῖον ἂν ἐπιτύχῃ, θὰ ὑπενδρεύσωμεν ἐντὸς ὀλίγου τὴν Θάλειαν...

— Μπᾶ!... πῶς;... τί;... ἀλήθεια; καὶ μὲ ποῖον;

— Μ' ἕνα νέον ἀξιόλογον... νὰ ἰδῆς πῶς μοῦ τὸν εἶπαν... στάσου, θὰ τὸλ θυμηθῶ... Τὸ ὄνομά του μού ἦτον καὶ πρὶν γνωστόν... νομίζω νὰ τὸν λέγουν Ἀριστομένη... Ἀριστοτέλη... δὲν θυμᾶμαι καλὰ... μοῦ φαίνεται ὁμως νὰ τὸν λέγουν Ἀριστοτέλη Τερτίδη...

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λές, ἀδελφέ, ν' ἀρ-

χίσω νὰ ἐτοιμάζω τὰ ρούχα τοῦ κοριτσιού!...

— Στάσου δά, μὴ βιάζεσαι· ὁ νέος οὔτε εἶδῃσιν ἔχει ἀκόμα...

— Μὰ πῶς γίνεται αὐτό;

— Ἴδου τί συμβαίνει. Ἐνας φίλος τοῦ ὁ κ. Κίμων Πονηριάδης ἔχει κάτι δουλειαῖς μὲ τὸ δημόσιον. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ εἶνε ἔς τὰ χέρια μου, διότι, καθὼς ἔξυρεις, εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐγὼ εἶμαι τὸ κλειδί. Ὁ κ. Κίμων ἤξεύρει καλά, ὅτι ἀπὸ ἐμένα ἐξαρτᾶται νὰ τελειώσῃ καλὰ ἡ δουλειά του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λογαριάζει νὰ ὠφελῆθῃ περὶ τὰς 100,000 δραχμῶν. Ἄν δὲν θελήσω ἐγὼ, τῆς χάνει. Μία ἐξέλεξι καὶ τὸν χαντακόνω. μὴ ρωτᾶς... Εἶνε ὀλόκληρη ἱστορία... θὰ σοῦ τὰ πῶ καμμιὰ ἄλλη ὥρα...

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ γαμπρὸς εἰς ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία; δὲν τὸν βλέπω...

— Θὰ τὸν ἰδῆς μὴ βιάζεσαι. Ὁ Κίμων λοιπὸν μοῦ ἐνεπιστεύθη ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐνδιαφέρεται καὶ ὁ νέος κ. Τερτίδης, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἔβλεπε νὰ φανερωθῇ διὰ λόγους ἀξιοπρέπειας. Μοῦ ἔδωσε δὲ νὰ ἐνοήσω ἀπ' ἐξ' ἀπ' ἔξω ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἀριστοτέλης πρὸ καιροῦ τοῦ ἐξεφράσθη ὑποχρεῖται διὰ τὴν Θάλειαν πῶς τὴν νοστιμεύεται, ἂν ἀποφασίσω νὰ τοὺς τελειώσω τὴν ὑπόθεσιν, θὰ καλλιεργήσῃ τὴν καλὴν αὐτὴν διάθεσιν τοῦ νέου, καὶ εἶνε βέβαιος, μοῦ λέγει, πῶς θὰ τὸν πείσῃ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς γάμον... Ἐννοεῖς λοιπὸν...

— Ἄ, μὰ τότε πῆς πῶς εἶνε καὶ τελειωμένα τὰ πράγματα. Στὸ χέρι σου εἶνε...

— Μὴ βιάζεσαι· ἀκόμη δὲν εἶνε τίποτε ἀπολύτως. Ὑπαινιγμοὶ καὶ εἰκασίαι μόνον· θὰ ἐξετάσω καλλίτερα, καὶ ἔπειτα θὰ σκεφθῶ τί πρέπει νὰ κάμω. Ἐπειτα, νὰ σοῦ πῶ, ὁ Πονηριάδης αὐτὸς εἶνε καὶ λιγάκι ψευτάκος... θὰ ἰδῶ ὅμως... καὶ ἄμα ἐνοήσω τίποτε θετικὸν θὰ σοῦ πῶ πάλι...

— Καλὲ ἐγὼ ἔχω μίαν προαίσθησιν ὅτι ἡ δουλειὰ εἶνε τελειωμένη. Τόσον εἶμαι βέβαια ποῦ θ' ἀρχίσω νὰ τῆς κόπτω καὶ τὰ ἀσπρόρουχα...

— Κύτταξε ὅμως καλά!.. Ἐχεμύθειαν ὅσο ἔμπορεῖς... οὔτε γρῦ εἰς κανένα!.. καταλαμβάνεις βέβαια πῶς τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ μείνῃ πολὺ μυστικόν!..

— Καλὲ ἔς τὸ θεό σου, τί λὲς τώρα;.. τρελλὴ μ' ἔκαμες νὰ καθῆσω νὰ κάμω τέτοιες κουβένταις!..

ΣΚΗΝΗ Β'

[Ὁ κ. Περδίκη μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε σύννοος, σιωπηλός, συνωφρωμένος. Ἡ Θάλεια καθῆται ἡδὴ εἰς τὸν ἐξώστην παραδεδομένη εἰς ρεμβασμοὺς καὶ ὄνειροπολήσεις. Ἡ κ. Περδίκη, ἀφοῦ ἐρράπισεν ἐπανειλημμένως τοὺς θορυβοῦντας μικροὺς προσφιλεῖς της... διαβόλους, καὶ τοὺς ἐκλείδωσεν εἰς τὸν κοιτῶνά των, διευθύνεται εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐξώστου καὶ περιβάλλει διὰ παρατεταμένου βλέματος, πλήρους στοργῆς καὶ ὑπερφανεῖας, τὴν ρεμβάζουσαν Θάλειαν. Μετὰ τινος στιγμῆς κύπτει καὶ τὴν καταφιλεῖ, ἐνῶ ἡ Θάλεια ἐξαφρίζεται.]

— Μπᾶ! ἐσὺ ἦσουν, μαμᾶ, καὶ μ' ἐτρόμαξες! Τί τρέχει ἀπόψε, μαμᾶ; τί σημαίουν ὅλα αὐτά;

— Ποῖα, κόρη μου;

— Ἐέρω κ' ἐγὼ, νά, αὐτὰ τὰ κρυφά... τὰ μυστικοσυμβούλια μέσα ἔς τὸ γραφεῖο...

— Κρυφά; ἔχεις λάθος! Ὁ μπαμπᾶς σου μοῦ παρεπονείτο πῶς τοῦ πονεῖ τὸ στομάχι καὶ τοῦ ἔλεγα νὰ κυτταχθῇ ἔς τὸ γιατρό...

— Ἐλα, ἔλα, ἀφῆσέ τα αὐτά, μαμᾶ, πῆς πῶς δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι νὰ μεῦ πῆς τίποτε...

— Μὰ, χρυσό μου, τί νὰ σοῦ πῶ, ἀφοῦ δὲν εἶνε τίποτε ἀκόμη...

— Ἄ! ὥστε κάτι πρόκειται νὰ εἶνε, τὸ ὅποῖον δὲν εἶνε ἀκόμη... Ἐλα, μαμᾶ μου, πῆς μου το κ' ἐμένα... Ἐννοια σου! εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς... ἔξυρεις πόσον εἶμαι ἐχεμύθος...

— Ναι, δὲν σοῦ λέγω ὄχι· ἀλλά...

— Τί ἀλλά; ἂν μ' ἐμπιστεύεσαι, πρέπει νὰ μοῦ πῆς.

— Ἄφῃσε... μεθαύριον ἴσως μάθης κάτι τι εὐχάριστον... ἔχε ὑπομονήν... ἀκόμη τώρα δὲν εἶνε τίποτε βέβαιον...

— Τώρα εἶνε ποῦ με βάζεις σὲ ὑποψίαις! Ἄχ, μαμᾶ μου, ἂν μ' ἀγαπᾶς πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς...

— Μὰ...

— Ἐλα, ἔλα, νὰ με χαρῆς! ὀρκίζομαι ἔς τὴ ζωή σου, μαμᾶ, νὰ μὴ βγάλω λέξι...

— Ἄλλ' ἂν τύχῃ καὶ σοῦ ξεφύγῃ κανένας λόγος χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς...

— Ἐμένα; Μὰ τί; τόσῳ ἀνόητη μ' ἔκαμες νὰ μὴ ξεύρω νὰ κρατήσω ἕνα μυστικόν!...

[Ἡ κ. Περδίκη νινᾶται ἐν τέλει διὰ τῶν ἰδίων τῆς ὄπλων. Δὲν ἀντέχει πλέον. Ἡ Θάλεια τὴν πολιορκεῖ καὶ ἡ κ. Περδίκη παραδίεται εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐχεμύθειαν τῆς κόρης τῆς. Αὐθιάνει ἐν καθίσμα, τοποθετεῖται ἐγγὺς τῆς καὶ διὰ σιγανῆς καὶ μυστηριώδους φωνῆς ἀρχίζει νὰ...]

ΣΚΗΝΗ Γ'

[Παρήλθεν ἡδὴ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ κ. Περδίκη ἔχει ἀποσυρθῆ εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ὁ κ. Περδίκη ἐπέστρεψε πρὸ μικροῦ εἰς τὸ δωμάτιόν του κατακλιθεὶς πρὸς ὕπνον. Μόνη ἡ Θάλεια μένει ἀγρυπνος εἰς τὸν ἐξώστην. Δὲν ἔχει ἡσυχίαν. Κάθε ἄλλο παρὰ ὕπνος ἀπόψε. Ἀλληλοδιαδόχως καθῆται, βηματίζει, μονολογεῖ, στενάζει, βλέπει τὰ ἄστρα, συνδιαλέγεται μὲ τὸ ἄπειρον, ξύει τὴν κεφαλὴν, γελᾷ, στενάζει πάλιν, κάμνει ἀόριστους χειρονομίας ὡς νὰ συνοδεύῃ δι' αὐτῶν τοὺς ἐνδομύχους στοχασμοὺς της. Καὶ μάτην ἡ Μαρούλα περιμένει ἔσθῃεν νὰ ἀποσυρθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐν τέλει ἐξαντλεῖ τὴν ὑπομονήν της καὶ προβάλλει εἰς τὸν ἐξώστην.]

— Καλὲ κυρία Θαλίτσα, θὰ κρῶστετε αὐτοῦ ἔξω· εἶνε ὑγρασία· δὲν θὰ πάτε νὰ κοιμηθῆτε; εἶνε περασμένα τὰ μεσάνυχτα...

— Ὅχι, Μαρούλα· δὲν νυστάζω ἀπόψε... ἂν θέλῃς ἐσύ, πήγαινε νὰ κοιμηθῆς...

— Μὰ τί ἔχετε, κοκκίνα μου; λυπημένη σὰς βλέπω... σὰν μελαγχολική...

— Ἄ! τίποτε, Μαρούλα...

— Δὲν σὰς πιστεύω... δὲν εἶνε δυνατόν... γιὰ νὰ κάθῃσθε ἔτσι τέτοια ὥρα ἔς τὸ μπαλκόνι...

— Ἄν δὲν νυστάζῃς, Μαρούλα, κάθισε ἄλλο νὰ μοῦ κάνῃς συντροφιά.

— Εὐχαρίστως... μὰ... θὰ κρυολογήσετε κυρία Θάλεια...

— Δὲν μοῦ λὲς, Μαρούλα, ἔτυχε ποτὲ νὰ ἰδῆς ἕνα ξανθὸν νέον μὲ μαῦρα μαῦρα μάτια, νὰ ἔλθῃ στὸ σπῆτι μας καμμιὰ φορά... ἕνας ψηλός, εὐμορφος, ποῦ τραγουδάει καὶ νόστιμα... τὸν λέγουν, νομίζω, Ἀριστοτέλη... ἕνας πολὺ ἐξυπνος... εὐγενής...

— Δὲν θυμᾶμαι διόλου νὰ τὸν εἶδα ποτέ...

— Πῶς εἶνε δυνατόν... ἡ μαμὰ μοῦ εἶπε πῶς πέρυσιν ἤρχετο συχνὰ καὶ ζητοῦσε τὸν μπαμπᾶ...

— Αἱ, μὰ τότε δὲ θάτυχε νὰ τὸν ἰδῶ...

— Κρίμα! καὶ ἤθελα κάτι νὰ σ' ἐρωτοῦσα γι' αὐτόν...

— Τρέχει τίποτε, κυρία Θαλίτσα;

— Ἄ, μπᾶ! τί νὰ τρέχῃ!..

— Ἐέρω κ' ἐγὼ... γιὰ νὰ μ' ἐρωτᾶτε...

— Μία φίλη μου ἐνδιαφέρεται νὰ μάθῃ, καὶ...

— Καλὲ ἀφῆστέ τα αὐτά... ποῖα φίλη σας!.. ἐσεῖς μιλεῖτε γι' αὐτὸν καὶ τρέμει ἡ φωνὴ σας... βουρκώνουτε τὰ μάτια σας... ἀμ' αὐτὸ δὲ φαίνεται, κυρία Θαλίτσα, εἶνε σημεῖο ὀλοφάνερο, πῶς κάποια καινούργια ἀγάπη ἐπιάσατε... αἱ, καὶ βέβαια!.. τάχα δὲν εἶσθε νέα καὶ τοῦ λόγου σας;.. καὶ νέα μάλιστα καμαρωμένη!.. μὲ χιλίες χάρες!..

— Μὰ περιεργον! νὰ μὴ τὸν θυμᾶσαι διόλου, καυμένη!..

— Θὰ τὸν θυμηθῶ... δὲ γίνεται... πῶς τὸν εἶπατε;

— Ἀριστοτέλη Τερτίδη...

— Σὰν νᾶκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα... μήπως εἶνε ἕνας ψηλός... ξανθός... μὲ μαῦρα μαῦρα μάτια... ποῦ τραγουδάει καὶ ἔμμορφα... ἕνας εὐγενής...

— Ναι, ναι! ἕνας τέτοιος... πῶς σοῦ φαίνεται;.. αἱ;

— Καλὸς κ' ἄξιος, κυρία Θάλεια! Χαράς τὴν ποῦ θὰ τὸν κάμῃ δίκόν της...

— Ἄχ, καυμένη Μαρούλα... ἂν ἦνε τυχερόν...

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ λέτε νὰ χαρῶ κ' ἐγὼ, ποῦ ἕνας θεὸς τὸ ξέρει πῶς λαχταρᾷ ἡ καρδουλά μου νὰ σὰς καμαρώσω νύφη!.. Ἐλάτε τώρα... μὴ μοῦ τὰ κρύβετε...

— Ἄκουσε, Μαρούλα! μοῦ κάνεις ὄρκον πῶς δὲν θὰ βγάλῃς λέξι ἂν σοῦ πῶ κάτι τι;

— Νὰ σὰς χαρῶ, κυρία!.. Τί λέτε τώρα;.. Ἐγὼ νὰ βγάλω λέξι ἀπ' τὸ στόμα μου;.. Ἄμ' καλλίτερα νά...

— Ἄκουσε λοιπὸν! Εἶνε ἀλήθεια, πῶς ὁ νέος αὐτὸς μοῦ ἔστειλε σήμερα προξενεῖα μ' ἕνα κύριον Πονηριάδην... Εἶνε, λείε, τρελλὸς μαζῆ μου... θέλει μάλιστα νὰ στεφανωθῶμε τώρα γρήγορα, ἄμα κερδίση μία ὑπόθεσι ποῦ ἔχει μὲ τὴν Κυβέρνησιν... ἐπειδὴ...

[Καὶ ἡ Θάλεια πνιγομένη ἐκ συγκινήσεως, ἀκράτητος ἐκ χαρᾶς, παραδίδει τὸ ἀόριστον καὶ συγκεχυμένον ὄνειροπόλημά της εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Μαρούλας, καλλύνουσα καὶ ποικιλλουσα αὐτὸ ἐπὶ τὸ μυθιστορικώτερον, διότι συνήθως αἱ Μαρούλαι γίνονται αἱ ἀπαραίτητοι

κλειδοῦχοι καὶ θεματοφύλακες τῶν ἀπορρήτων
τῆς οἰκογενείας.]

— Κῦτταξε ὅμως, Μαρούλα, μὴ σοῦ φύ-
γη κανένας λόγος πουθενά! γιατί ὁ Ἀρι-
στοτέλης μου δὲ θέλει ἀκόμα νὰ διαδοθῇ
τὸ πρᾶγμα...

— Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Θεὸς φυλάξοι!
Ἄμ' καλλίτερα νὰ μοῦ κοπῇ ἡ γλῶσσα!..

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Ἡ Θάλεια, ὡσεὶ νὰ ἀνεκουφίσθῃ ἀποθέσασα εἰς
τὴν δεδοκιμασμένην μυστικότητα τῆς Μαρού-
λας ἐν μέρος τῆς εὐτυχίας, ἡ ὁποία κατέκλυ-
ζε τὴν φαντασίαν τῆς, ἠγέρθη καὶ μετέβη νὰ
συνεχίσῃ, ἐπὶ τὸ ποιητικώτερον, ἐν τῷ ὕπνῳ
τὰ ὄνειρα, τὰ ὁποῖα ἐβλεπε πρὸ μικροῦ ἐν ἐ-
γρηγόρει. Ἡ Μαρούλα ἐκλείσει τὰς θύρας τοῦ
ἐξώστου, ἐσβесе τὸ φῶς τῆς κρεμαστῆς λυχνίας
καὶ ἐβάδισεν εἰς τὸ βᾶθος, ὅπου τὴν ἀνέμενεν
εἰς ἀναπόφευκτος... ἐξάδελφός τῆς!]

— Βρὲ Μαρουλιώ, τί μοῦ γίνεις τόση ὤ-
ρα; πῶς ἄργησες ἔτσι; δὲν ἐψοφολόγησαν
ἀκόμη τ' ἀφεντικά;

— Ἄμ ποῦ νὰ τοὺς κολλήσῃ ὕπνος, καὶ-
μένε Γιάννη, ποῦ σήμερα-αὔριο ἔχομε γά-
μους καὶ χαραῖς!... Ὁ παντρεύουν τὴν
Θάλεια...

— Μπρὲ τί μοῦ λές;

— Ἄμ τί νομίζεις! ὅσοι ἀγαπιοῦνται,
παντρεύονται! ἄν κ' ἐμᾶς ποῦ...

— Καὶ ποῖον παίρνει, μπρὲ Μαρούλα;
κανένα λιμοκοντόρον...

— Ἐνα κάποιον Ἀριστοτέλη Τερτίδη...
τὸν ξέρεις;

— Καὶ ποῦ 'ς τὸ διάλο νὰ τον ξέρω.

— Πρόσεχε ὅμως, Γιάννη μου, ἔτσι νὰ
με θάψῃς, μὴ τύχη καὶ βγάλης πουθενὰ
τσιμουδιά, γιατί τόχουνε πολὺ κρυφὸ ἀκό-
μη. Ἐπειτα μοῦ μυρίζεται πῶς ὁ γαμπρὸς
θὰ κάμῃ καὶ τοὺς γάμους κρυφὰ ἀπὸ τοὺς
γονεῖς του... ποιὸς ξέρει!...

— Δὲ βαρειέσαι! τί με μέλει ἐμένα ποῖα
παντρεύεται καὶ ποῖα χωρίζει. Δὲν πᾶνε νὰ
βγάλουν τὰ μάτια τους!...

— Ἄς τὰ βγάλουν, πεντάρη δὲν δίνω!..

— Μὰ γιατί νὰ γίνουν κρυφὰ, βρὲ Μα-
ρουλιώ; Μπρὲ μπᾶς κ' εἶνε καμμιὰ βρω-
μοδουλειὰ 'ς τὸ μέσον;

— Μὴ τὰ ῥωτᾶς, καὶ μένε Γιάννη... μυσ-
τήρια!... καὶ ποῦ νὰ σου τὰ λέω... αὐ-
τοὶ οἱ ἀφεντάδες εἶνε ποῦ εἶνε κατὰ διαό-
λου!... Ἄκουσε νὰ σου τὰ πῶ...

[Καὶ ἡ Μαρούλα δὲν χάνει τὴν εὐκαιρίαν. Ἀρχί-
ζει, ἐμπιστευτικῶς πάντοτε καὶ ὑπὸ τὸν ὄρον—
ἐννοεῖται—τῆς αὐστηρᾶς ἐχεμυθείας, νὰ μετα-
βιβάξῃ εἰς τὸν ἀγαπητὸν τῆς ὅσα ἔμαθε καὶ δὲν
ἔμαθε, ὅπως τὰ ἀντελήφθη, ὅπως τῆς ἔρχονται
προχειρότερα καὶ ἐκφραστικώτερα εἰς τὰ χεῖλη
τῆς. Ὁ Γιάννης ἐν τέλει ἀποκοιμᾶται ἐπὶ τῆς
ποδιᾶς τῆς Μαρούλας κρατήσας εἰς τὴν μνή-
μην του ἀρκετὰ συγκεχυμένας τὰς ἐντυπώσεις ἐκ
τῶν προμερῶν ἐκείνων ἀποκαλύψεων τῆς Μαρού-
λας. Ἀρχίζει ὅμως νὰ γλυκοχαράξῃ καὶ ὁ Γιάν-
νης, χασμῶμενος ἀρειμανίως, βλέπει ὅτι πρέ-
πει νὰ φύγῃ πλέον.]

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

τό σπῆτι της τόν νέον, γιά νά τοῦ φορτώσῃ τήν προκομμένη τή κόρη της!... Ἐγώ μέ τὰ μάτια μου τοὺς ἔβλεπα χιλιάς φοραῖς!

— Καί νά τόν καταντήσουν ὕστερα καί ἔς τὸ κακουργολογεῖο...

— Ἐννοια σου δά, κυρία Μαριώρα, καί ὁ Τερτίδης σου εἶνε ἕνας μπαγαπόντης πρῶτης τάξεως...

— Στή Κωνσταντινούπολι ἔκανε τὸ λωποδύτη, λέγουν.

— Βρὲ τοὺς κατεργαρέους!!! Ἄμ' ἀν δέν μοιάζανε δὲ συμπεθεριάζανε, καί μὴ χάνεσαι...

ΣΚΗΝΗ... ΧΙΛΙΟΣΤΗ
καὶ ἀρκετὰ ἀνέλπιστος.

[Ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου κατὰ τὴν ὥραν τοῦ περιπάτου: Ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης νέος συμπαθής, μέ σεμνὸν καὶ εὐγενὲς παράστημα, μέ γλυκεῖαν καὶ κανονικὴν φυσιογνωμίαν, μέ ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας ἐξ εὐφύας καὶ ἀγαθότητος, βαδίζει ἀφροντὶς διὰ μέσου τοῦ συνωστίζομένου ὄμιλου τῶν περιπατητῶν, γαλήνιος, εὐχαρὶς, ἀνύποπτος. Φαίνεται ὀλίγον καταβεβλημένος ἐκ τῶν μόθων καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν τῆς μελέτης, εἰς ἣν εἶχεν ἐπιδοθῆ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μηνῶν, κατάκλειστος ἐν τῷ δωματίῳ του εἰς τὸ ἄκρον τῆς συνοικίας Νεαπόλεως, πρᾶξι-φόρμος εἰς ἐξετάσεις διὰ τὴν θέσιν τοῦ πρωτοδίκου. Βαδίζει ἀτάραχος, καὶ οὐδὲ κἄν προσέχει εἰς τὰ ἐκπρακτικώτατα βλέμματα καὶ τοὺς ψιθυρισμούς, οὐ διεγείρει ἢ ἐμφανίσας του ἀνά πᾶν βῆμα. Δεσποινίδες καὶ κυρίαὶ ἀντιπαρερχόμεναι ἐν συμπλέγμασι καὶ ὁμίλοις ἐκτρέφονται εἰς ὑποκώφους ψιθυρισμοὺς καὶ σχόλια. Ἄλλαι τὸν καρφόνουσι διὰ βλεμμάτων εἰρωνείας, σαρκασμοῦ, οἴκτου, ἀποστρόφης· ἄλλαι μένουσιν ἐκπληκτοὶ διὰ τὴν ἡλιθιότητα καὶ τὴν ἀναιδείαν, μέ τὴν ὅποιαν ὁ νέος ἐξέρχεται εἰς κεντρικὸν περίπατον ἔπειτα ἀπὸ τόσα καὶ τόσα! Μετὰ τινε ὥραν τὸν σταματᾷ εἰς φίλος του, ἀφικόμενος πρὸ μιᾶς ἡμέρας ἐκ Σύρου.]

— Τί μοῦ γίνεσαι, Τέλη; Εἶνε ἀλήθεια κάτι ποῦ ἔμαθα;.. νά σε συγχαρῶ;..

— Ὅχι ἀκόμα, ἀγαπητέ μου· πιστεύω ὅμως αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα νά τελειώσουν πλέον...

— Μὰ πῶς λοιπὸν ἐμένα μοῦ τὸ εἶπαν ὡς γεγονός... καὶ τὸ ἔγραψαν μάλιστα καὶ αἱ ἐφημερίδες...

— Λάθος θὰ ἔγινε! Εἶνε ἀληθὲς πῶς ἡ ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ ἐπρόκειτο νά συνέλθῃ πρὸ 15 ἡμερῶν, ἀλλ' ἠσθένησεν ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ αἱ ἐξετάσεις ἀνεβλήθησαν...

— Αἱ ἐξετάσεις; Ὁ πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου; Καλέ, ἐγώ σ' ἐρωτῶ διὰ τοὺς ἀρραβωνιάς σου. Δὲν ἀρραβωνιάστηκες;

— Ἐγώ; ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

— Καὶ καλὰ ὁ κόσμος ὅλος τὸ ξέρει...

— Πιθανόν, ἀλλ' ἐγώ, φίλε μου, δὲν ἔχω εἶδῃσιν...

— Ἐλα, ἔλα· ἀφινέ τα· ἐσὺ νομίζεις πῶς τὸ ἔχεις κρυφόν. Κρύβονται ὅμως αὐτὰ τὰ πράγματα;

— !!!

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ...

ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν.

[Ὁ φίλος ἀντιπαρέχεται σπεύδων, ὁ Ἀριστοτέλης βαδίζει σύννου. Κατωτέρω τὸν σταματᾷ ἄλλος φίλος του.]

— Βρὲ Τέλη, τί εἶνε αὐτὰ; ἔτσι κρυφὰ πᾶς καὶ κάνεις ἐσὺ τοὺς γάμους σου;..

— Ἐγώ; Τί γάμους ἔς τὸ Θεό σου; ἐτρελλάθηκες;

— Μὰ τί διάβολο, ἀκόμα ἐπιμένεις νά τᾶχῃς μυστικά;..

— . . . !!! . . . !!! . . . !!!

ΑΛΛΗ ΣΚΗΝΗ

συνέχεια τῆς προηγουμένης.

[Ἡ τῶς ἀνέφελος φυσιογνωμία τοῦ Ἀριστοτέλη συννεφούται. Βηματίζει περίσκηπτος, ἐν ἀφαιρέσει, πνιγόμενος ἐκ στενοχωρίας, ὅτε αἰφνης τὸν σταματᾷ ἄλλος περιέργος διαβάτης, μέ τὸ ἀφόρητον θάρρος τοῦ φίλου]

— Ἀριστοτέλη!... πῶς ἔξω;.. Σὲ ἀπέλυσαν;.. Ἄμ' τὸ ἔλεγα ἐγώ πῶς γιά σένα θὰ ἐξεδίδετο ἀθωωτικὸν τὸ βούλευμα...

— Τὸ βούλευμα;

— Ὡστε οἱ ἄλλοι παρεπέμφθησαν εἰς τὸ κακουργολογεῖον;

— Δὲν σέ...

— Τὸ ἐπεριμένα· ἀλλὰ πῶς διάβολο πῆγες καὶ ἐμπλέξες, ἀδελφέ...

— Ἐγώ;...;

— Καὶ τώρα ζῆς μέ τὴ γυναῖκά σου ἢ τὴν ἐχώρισες;.. καὶ τὸ παιδί τί τὸ ἐκάματε; δὲν ἔπρεπε νά τὸ στείλῃς ἔς τὸ βρεφοκομεῖο, καυμένη Τέλη... Τί πταίει ἐκεῖνο τὸ πτωχόν!... ἀφοῦ ἐκάμες ἀπαξ τὴν ἀνοησίαν, ὅ, τι ἔγινε ἔγινε... ὑπομονή!... ὅλα διορθώνονται ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον... τί νά γίνῃ!.. Ὁ διάβολος καμμιά φορά...

— Βρὲ ἀδελφέ, ἔς τὸ Θεό σου, τί παλάθραις εἶνε αὐταῖς; Εἶσαι μέ τὰ σωστά σου; τί γάμους μοῦ λές καὶ διαζύγια καὶ βουλευμάτα καὶ παιδιὰ καὶ βρεφοκομεῖα!.. Κοροιδεύεις ἢ τὰ λές ἀστεῖα;..

— Βρὲ Τέλη, τίνος τὰ πούλας; ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο καὶ σὺ κρυφὸν καμάρι...

— !!! . . .

ΣΚΗΝΗ...

[Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ περιπάτῳ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐκθέσεως. Ἡ κ. Περδίκη μετὰ τῆς δεσποινίδος Θαλείας διασχίζουσι τὰ πλήθη τῶν περιπατητῶν φιλομειδῆς, αὐτάρεσκοι, βρυνθούμεναι, ὑφαύχενες, μέ εὐθυτενὲς τὸ παράστημα καὶ γαῦρον τὸ μέτωπον. Μετὰ τινε ὥραν ἡ Θαλία ἐρωτᾷ ἐκπληκτος τὴν μητέρα της διατὶ ἀρὰ γε ὄλαι αἱ demoiselles καὶ αἱ κυρίαὶ, γνωσταὶ καὶ ἀγνωστοὶ, ρίπτουν ἐπάνω της τὰ βλέμματά των καὶ χαμογελοῦν καὶ κρυφομίλου. Ἡ κ. Περδίκη ἀντιλαμβάνεται καὶ αὐτὴ τοῦ ἀνεξηγήτου φαινομένου καὶ ἐτοιμάζεται νά καταφύγῃ εἰς συμπεράσματα, ὅτε αἰφνης συναντῶνται κατὰ μέτωπον μέ τινε κυρίαν φίλην των, ἡ ὅποια τὰς σταματᾷ καὶ τὰς πλησιάζει.]

— Σὰς συγχαίρω, κυρία Περδίκη! νά τοὺς χαιρεσῆς! Κυρία Θαλία, νά ζήσετε εὐτυχισμένοι...

— !!! . . .

— !!! . . .

— Καὶ νά ἰδῆτε, κυρία Περδίκη, τί σύμπτωσις! Τὸ ἔμαθα χθὲς μόλις ἰσα-ἰσα ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποῦ ἐτοιμαζόμενον νά σὰς φέρω μιὰ καλὴ προξενεῖα ἀπὸ ἕνα γιατρόν, κάλλιστον νέον, καὶ οἰκογενειακόν μας φίλον...

— . . . !!!

— Ἀλλὰ, βλέπετε κυρία Περδίκη, εἶνε τυχηρὰ πράγματα!... Ἡ τύχη ὅ, τι γράφει δὲν ξεγράφει...

— Μὰ τί πρᾶγμα, σὰς παρακαλῶ; τί συμβαίνει;

— Μπᾶ!... παράξενον!... μὰ πῶς; δὲν ἔγιναν λοιπὸν οἱ γάμοι τῆς Θαλείας μέ τόν... στάσου νά ἰδῆς πῶς μοῦ τὸν εἶπαν... τόν...

— Ψεύματα! μέ κανένα ἀπολύτως!.. θὰ σὰς εἶπαν γιά καμμιά ἄλλη...

— Πῶς εἶνε δυνατόν;.. ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἔχει ὡς βέβαιον... λέγουν μάλιστα πῶς...

— Καλέ τὸν κόσμο κάθεσθε καὶ ἀκούτε...

— Περιέργον! καὶ ἐμεῖς τὸ ἔμαθαμε θετικὰ ἀπὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ὅποιον τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ γαμπρός... πῶς γίνεται λοιπὸν;

— Ποῖος κακοῦτης εἶνε αὐτός ποῦ τὰ διαδίδει;.. πῶς τὸν λέγουν;

— Μὰ νομίζω νά τὸν εἶπαν Τερτίδη...

— Τερτίδη;.. ὦ!... μήπως τὸν εἶπαν Ἀριστοτέλη Τερτίδη ἴσως;..

— Νομίζω.. ὥστε τὸν ξεύρετε; αὐτὸς λοιπὸν εἶνε;

— Ἄ, μπᾶ!... πρώτη φορά ποῦ ἀκούω τὸ ὄνομά του... οὔτε ξέρομε ποῦ βασταῖ ἢ σκούφια του...

— Ἄλλο πάλι αὐτό! Τί κόσμος!.. τί κάθονται καὶ λένε!

— Ξεύρετε τί θὰ συμβαίνει;.. τώρα ἔθυμοῦμαι... Ὅ,τι εἶνε ἴσως ἕνας ἐλεεινός, ἕνας τιποτένιος, ποῦ τῆς προάλλαις εἶχε τὴν τόλμη, ὁ ἀχρεῖος, νά βρῆ τὴν ὑπηρέτριά μας ἔς τὴν ἐξώπορτα καὶ νά τῆς πῆ πῶς νοστιμεύεται τὴ Θαλία... ἀλλὰ, ἔννοεις, ἐκεῖνη τοῦ ἐκλείσει τὴ πόρτα καὶ τὸν ἔπτωσε... τὸν παληάνθρωπο ἀλήθεια κ' ἀπ' ἀλήθεια!.. Ἐννοια του! καὶ θὰ τὸν κάμω ἐγώ!..

— Ἄ! μὰ τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα... λέω κ' ἐγώ πῶς εἶνε δυνατόν νά κάμετε τέτοιους γάμους...

— Βεβαιότατα! τὰ διαδίδει διὰ γὰ μᾶς ἐκδικητῆ!... τί ἄλλο;.. Ἄ! τὸν μασκαρᾷ!

— Καὶ νά ἰδῆτε τί λείει ποῦ νά φρίζετε σὰς βεβαιῶ!... πῶς τάχα τὸν μπαζάτε νύχτα-μέρα ἔς τὸ σπίτι γιά γαμπρόν... πῶς προχθὲς συνεννοηθήκατε νά τὸν μεθύσετε ἔς τὸ τραπέζι... καὶ τάχα πῶς τὸν πιάσατε ὕστερα διὰ τῆς βίας μέ τὰ ρεβόλβερ ἔς τὰ χέρια γιά νά τὸν στεφανώσετε... καὶ τὴν ὥρα ποῦ ὁ παπᾶς, ποῦταν κρυμμένος ἔς τὴν ἄλλη κάμαρα, ἄρχισε νά τοὺς εὐλογαίει, αὐτὸς ἔξεμέθυσε... ἐμπηξε τῆς φωναῖς... καὶ μαζεύτηκαν οἱ κλητῆρες καὶ τὸν ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰ χέρια σὰς μισοστεφανωμένο...

— Ἄ τὸν ἄτιμον!..

— Ἐννοεῖς, κυρία Περδίκη, πῶς ἐγώ δὲν τὰ πιστεύω αὐτά... Θεὸς φυλάξοι!... τέτοια πράγματα! μάλιστα ἔστησα καυγᾶ μέ κάτι ἄλλαις ποῦ καλὰ καὶ σώνει, ἐπέμεναν νά ὑποστηρίζουν...

[Και ἡ κυρία αὐτὴ ἠτοιμάσθη νὰ διεκτραγωδήσῃ ἐπὶ τὸ ρητορικώτερον καὶ ἄλλα ἀκόμη πολλὰ ὅσα ἤκουσε σχετικὰ ἀπὸ τὰς κακὰς γλώσσας, τὰ ὅποια βέβαια αὐτὴ δὲν ἐπίστευτε, ἀλλὰ... διεκόπη αἰφνιδίως καὶ πρὸς μεγάλην τῆς λύπην, διότι ἡ Θάλεια, ἡ ὅποια ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε κινεῖσαι ὡς νεκροκέρι, ἔρρηξε γοερὰν κραυγὴν καὶ κατέπεσε λιποθύμως ὀλοθύζουσα... Ἡ κ. Περδίκη ἐσέκθη νὰ τὴν μιμηθῇ καὶ ὄλιγου δεῖν νὰ μείνῃ κεραυνοπληκτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ τῆς σκηνῆς ἐσχηματίζετο κύκλος περιεργων, ἡ κυρία Περδίκη, φρονίμως ἀκροθεῖσα, συνεκράτησε τὰ ἐπαναστήσαντα νεῦρά της, καὶ ἀνέβηκε νὰ λιποθυμήσῃ ἅμα ἤθελον ἐπιστρέψῃ οἴκαδε.]

ΣΚΗΝΗ . . . ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

[Ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος, καθ' ἣν ὥραν ἡ μουσικὴ παιανίζει. Πυκνοὶ ὄμιλοι περιπατητῶν ἐναλλάξ ἀντιπαρέρχομενοι. Ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης, περίσκεπτος καὶ σωθρωπός, βαδίζει ἀρρυθμῶς ἐπὶ τῶν πεδροδρομιῶν τοῦ κήπου. Ὅπισθεν τοῦ σπεύδει ἀσθμαίνων ὁ νέος Τηλέμαχος Περδίκης, ἀνεπίδ; τοῦ κ. Περδίκη, μετρηχόμενος τὸν λόγιον νέον καὶ τὸν τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἐπιτίμιος συνεργάτης πολλῶν διακοπέντων φύλων, μέλος διαφόρων γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν συλλόγων, πρὸ πολλοῦ ὄνειροπολῶν νὰ διορισθῇ ὑπογραμματοῦς εἰς κανὲν ὑπουργεῖον, ἀλλὰ μήπω διορισθεὶς καὶ ἐπομένως... ὄλιγον ἀντιπολιτευόμενος ἐπὶ τοῦ πᾶρόντος, κτλ. κτλ. Μόλις διέκρινεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς πλατείας τὸν Τερτίδην, ἔδραμεν εἰς καταδίωξίν του στρίθων τὸν μύστακα καὶ κραδίων τὴν ὀξὴν ράβδον του. Τὸν σταματᾷ ἀποτόμως, ἐνῶ ὁ Ἀριστοτέλης στρέφει βραδέως καὶ τὸν περιεργάζεται ἐκπληκτος καὶ οἰσνεὶ ἐν ἀπαίρεισι.]

- Τί ἀγαπᾶτε, κύριε ;
 — Σεῖς εἰσθε, σᾶς παρακαλῶ, ὁ δικηγόρος κ. Τερτίδης...
 — Μάλιστα... καὶ ὑμεῖς ;
 — Θά με μάθετε ὑστερώτερα... Δὲν μοῦ λές τοῦ λόγου σου, ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ κάθεσαι νὰ διαδίδῃς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ χίλιας δυὸ ἀνοησίας διὰ τὴν ἐξαδέλφην μου...
 — Διὰ τὴν ἐξαδέλφην σας ; ποῖα εἶνε αὐτὴ σᾶς παρακαλῶ ;
 — Ποῖα εἶνε ; εἶνε ἐκεῖνη ποῦ εἶχες τὴν ἀναιδείαν νὰ στείλῃς νὰ τὴν ζητήσῃς εἰς γάμον...
 — Ἐγώ ;
 — Μάλιστα, ἐσύ ἄμ' ποιός ; ἐγώ ; Καὶ ἐπειδὴ ἡ θεὰ μου σοῦ παρήγγειλε πῶς τὴν κόρην της δὲν τὴν ἔχει διὰ τὰ μούτρα σου, ... σὺ ἀνάνδρος φερόμενος καὶ ἀπὸ πνεῦμα ἐκδικήσεως κάθεσαι τώρα καὶ φλυαρεῖς ἐς τὰ καφενεῖα...
 — Ἐγώ ; μὲ συγχωρεῖτε... ἔχετε λάθος... Ποῖος εἰσθε σᾶς παρακαλῶ ;...
 — Εἶμαι ἐκεῖνος ποῦ εἶμαι ! καὶ δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγον εἰς κανένα ! Σοῦ λέγω μόνον πῶς αὐτὴ σου τὴν διαγωγὴν θὰ μοῦ τὴν πληρώσῃς μὲ τὸ αἷμά σου...
 — Μά, φίλε μου, δὲν ἔχω εἶδῃσιν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ... θὰ ἔχετε λάθος... θὰ μ' ἐκλαμβάνετε δι' ἄλλον...
 — Λάθος ἔχει νὰ ἔχῃς ἐσύ !...
 — Αἰ, μὰ τότε λοιπὸν θὰ συμβαίνει κάποια παρεξήγησις... δὲν εἶνε δυνατόν...

— Βρέ, δὲν εἶσαι σὺ, ὁ Ἀριστοτέλης Τερτίδης, ποῦ ἐπῆγες τῆς προάλλαις ἐς τὸ ὑπουργεῖο καὶ ἐφορτώθηκες τοῦ θεῖου μου, τοῦ κ. Περδίκη, νὰ σε διευκολύνη νὰ κλέψῃς τὸ δημόσιον, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς σ' ἐκρήμνισε κάτω ἀπὸ τῆς σκάλας...
 — Ἐμένα ; ποιός ; ὁ κ. Περδίκης ; αὐτὸς εἶνε ὁ θεὸς σας ;
 — Μάλιστα, τὸν ξεῦρες πολὺ καλά...
 — Οὔτε τὸν γνωρίζω διόλου... ἂν καὶ ἤθελα νὰ τὸν ἐβλεπα, διότι ἴσα-ἴσα ἐγὼ ἔχω νὰ τοῦ ζητήσω ἐξηγήσεις... ἔχω μάλιστα πικρὰ παράπονα ἐναντίον του, διότι...
 — Παράπονα, λέει !... σὺ ;... σὺ ποῦ τοὺς ἔκαμες ρεζίλι ἐς τὸν κόσμον !
 — Τὸ ἐναντίον, κύριε ! αὐτὸς πῆγε καὶ διέδωκε πῶς τάχα θὰ με κἀμὴ γαμπρόν του διὰ νὰ με ἐνοχοποιήσῃ εἰς κάτι καταχρήσεις τοῦ ποῦ ἀνεκαλύφθησαν... ἐνῶ ἐγὼ οὔτε ἔχω εἶδῃσιν διόλου !
 — Ἄν ἔχῃς εἶδῃσιν ἢ δὲν ἔχῃς θὰ τὸ δεῖξῃ μεθ' αὐτὸν ἢ Εἰσαγγελία !...
 — Μάλιστα, αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ ! νὰ ἰδοῦμε ποῖος τοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νά...
 — Ἐεῖρες, κύριε, πῶς ὁ θεὸς μου ἐξ αἰτίας σου ἔχασε τὴν ὑπόληψίν του !...
 — Ἐεῖρες, κύριε, πῶς ἐξ αἰτίας τοῦ θεῖου σας δὲν ἔχω μούτρα νὰ παρουσιασθῶ πουθενά !...
 — Ἐεῖρες, κύριε, πῶς κινδυνεύει νὰ χάσῃ τῇ θεσί του...
 — Ἐεῖρες, κύριε, πῶς σήμερα εἶχα γράμμα τοῦ πατέρα μου ἀπ' τῆ Σμύρνης καὶ μοῦ γράφει πῶς θὰ με ἀποκηρύξῃ μ' αὐτὰ ποῦ ἔμαθε, ἐνῶ ἐγώ...
 — Βρέ ἄτιμε !... 'μιλᾷς κ' ὅλα ; δὲν εἶσαι σὺ ποῦ ἔστειλες τὸν κ. Πονηριάδη...
 — Ἐγώ ; οὔτε τὸν ἤξεύρω διόλου τὸν κύριον αὐτὸν οὔτε κανένα ἀπὸ σᾶς...
 — Δὲν τὸν ξεῦρες !... Ὅρσε λοιπὸν νὰ τὸν μάθῃς !... ἄτιμε !...

[Καὶ ὁ νέος Τηλέμαχος Περδίκης συμπληροῦ τοὺς ἰσχυρισμούς του διὰ τῆς ράβδου, τὴν ὅποιαν ὑψοῖ καὶ καταπέρει ἀλλεπαλλήλως κατὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις ἀμυνόμενος τῶ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα καὶ συμπλέεινται λυσσῶδως καὶ κυλιντοὶ χαμαὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀνενοχλήτως, διότι εὐτυχῶς οὔτε σκιὰ ζατυνομικοῦ κλητῆρος φαίνεται ποῦ τῆς πλατείας. Θόρυθος, ταραχὴ, κίνησις τοῦ πλήθους, σχόλια, κρίσεις, συμπεράσματα. Μετὰ δύο-τρὲς ὥρας φθάνει εἰς τὸν πόπον τῆς σκηνῆς καὶ εἰς ρέπορτερ ἐφημερίδος, ὅστις ἰδοῦ πῶς διηγήθη αὐτὴν τὴν ἐπομένην...]

— «Βάνδαλος σκηνὴν διεδραματίσθη χθὲς ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος ὑπὸ τὰ νόματά τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τὰ ὁποῖα ἐθεῶντο αὐτὴν μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας. Νέος τις ὀνόματι Τερτίδης, ταραξίας γνωστός καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων, ἐπιπεσὼν αἰφνιδίως κατὰ τοῦ κ. Περδίκη, πτεῶς τμηματάρχου (;) ἐκ τῶν νώτων, ἐνῶ οὗτος ἐβόδιζεν ἀμέριμος καὶ ἀνύποπτος, ἐξεκένωσε κατ' αὐτοῦ τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸν ἐτραυμάτισεν ἐπικινδύνως εἰς τὴν κεφαλὴν, τὸ στῆθος, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ! ! » Ὡς ἀφορμαὶ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης λέγονται πολλὰ οἰκογενειακὰ σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα ἅμα ἐξακριβώσωμεν, θέλομεν ἐκτυλι-

» ξι λεπτομερῶς εἰς τὸ φύλλον τῆς αὔριον ἐν ἰδιαιτέρῳ ἄρθρῳ. Λέγεται ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο σχετίζεται καὶ μὲ τὰς τελευταῖον διασπαρείσας φήμας περὶ καταχρήσεων ἐν τῷ Ὑπουργείῳ καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐπελθούσης παύσεως τοῦ κ. Περδίκη. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι πυκνὸν μυστήριον καλύπτει τὴν σκανδαλώδη ταύτην ὑπόθεσιν, τὸ ὁποῖον πιστεύομεν ὅτι θὰ διαλευκάνῃ ἡ ἀνάκρισις, ἐπιληφθεῖσα ἤδη τῆς καταδιώξεως ! »

ΤΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Καὶ ὅταν τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης ὁ κ. Περδίκης, διεξερχόμενος, κατὰ τὸ εἰωθὸς, τὰ πρῶτὰ φύλλα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μαρούλα τῶ ἐκόμιζε τὸν καφφέν, συνήντησε καὶ τὴν ἀνωτέρω εἶδῃσιν, δὲν ἤξεύρω ἂν ἐπρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ τὸ πρῶτόν του ρόφημα μέχρι πυθμένος, οὔτε ἂν ἀπελιθώθη μὲ τὸ κύπελλον εἰς χεῖρας μετέωρον, ὡς στήλη ἄλατος, ἂν καὶ ἡ Μαρούλα ἐβεβαίω μεθ' ὄρκου βραδύτερον, ὅτι εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸν ἐβλεπε πολλὴν ὥραν καὶ ἐσταυροκοπήθη, μῆτοι τῶ ἐπῆλθεν ἀποπληξία !

Ἡμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς δικθεβκιώσω ὅτι ὅταν ὁ κ. Περδίκης εἶδεν ὅτι τὸ ὄριον ἐκεῖνο μυστικόν, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐν παροξυσμῶ πατρικῆς στοργῆς ἐτόλμησε μόλις καὶ μετὰ δειλίας νὰ συλλάβῃ ἐν τῇ φαντασίᾳ του, συγκεχυμένον ἔτι καὶ ἀκυσφόρητον, ἀμφίβολον ἔτι ὡς ἐν καταστάσει ὄνειρου καὶ σιᾶς ὅτι — λέγω — τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο ἀπόρρητον τὸ ἤρπασεν ὁ κόσμος, τὸ ἐτροποποίησε, τὸ παρεμόρφωσε, τὸ ἔσυρεν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὸ ἐρρύπανε καὶ τοῦ ἔδωκε κολοσσαϊκὰς μυθιστορικὰς διαστάσεις, ἠναγκάσθη τότε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ μόνος ἀσφαλῆς τρόπος διὰ τοῦ ὁποῖου ἡμπορεῖ νὰ συμβαίνει τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶνε ἡ... ἐχεμύθεια !

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ